

המשפחה הטובה עדוא בן-גוריון בחברת סבו מצד אמו, השחקן יהושע למקרא ספרו של הנכד. עדוא עמד על דעתו לפרסם את הספר, למרות בקשות אביו לגנוזו.

על תעלולי אהבים

נתתי לה את הספר ואמרתי שעומדים לעי שות בקרוב מזה סרט ושאני מעוניין שהיא תופיע בו. היא אמרה לי: הסרטים היחידים שעשיתי, זה רק משום שהבמאים שלהם היו ידענים, אז אנו צריכים להיות ידידיס! אמרתי לה.

ביקשתי שתקרא את הספר. אגמור אותו בלילה. צלצל לי מחר. אמרה לי: למחרת, כשצילצלתי, אמרה לי שקראה את הספר והיא חושבת שזה נהדר.

דוריאן לי קישרה את עדוא עם ידידה, סוכן ספרים ידוע, שהציג אותה הלאה דלי אה והלאה. עדוא התעודד. "זה שאנשים כמו דוריאן לי, שהיתה נשואה כבר חמש פעמים ויש לה חמישה ילדים מכל בעל בערך, היתה מסוגלת להתלהב מספר כזה, זאת בשבילי הוכחה טובה מאוד שהצלחתי להגיד דברים, שהיתה דרושה מידה של

ההוליוודית סווי פארקר. למה פנה דוקא אליה?

"לא יודע, אצלי מעולם הדברים אינם נעשים עם סיבות."

אבל היתה סיבה לכך. עדוא פשוט ראה יום אחד בפראנסטיואר את תמונתה של דוריאן לי וזה קרה לו. "פשוט התאהבתי בה. הייתי אז בחופשה בארץ. כתבתי לה מכתב, שאני סופר ישראלי, שרומן שלי עומד להתפרסם בקרוב ושאני מעוניין לתת לה אותו לקריאה. לא היכיתי לתשובה. באתי לפאריס, צילצלתי אליה וקבעתי איתה שה למחרת.

"כאשר וכנסתי למשרדה פנימה, לא ידעתי מה לעשות. לפני עמד יצור אלוהי.

אולם לעדוא לא היה עדיין בזה אישור שאמנם ספרו הוא בר-ערך. כתיבת הספר ארכה כשנתיים, כשבינתיים הוא לומד פנטור מימה, מופיע כניצב בסרטים כמו האמת של קלוז ומשמש מורה-דרך לתיירים ב" מרכז אונסקו בפאריס. היה נחוץ לו אישור סופי, מוסמך, שאומנם לא עסק עד כה ב" שטויות.

על חיים ולא סופגניות

אז החליט לפנות אל דוריאן לי פארקר, מנהלת סוכנות דוגמניות ידועה ב" פאריס, שהיא אחותה של כוכבת הקולנוע

נקבות לשעה

אומץ להגיד אותם.

אלא שמשום מה לא התלהבו הוצאות הספרים באירופה, שעדוא התדפק על דלתותיהן, להוציא את הספר לאור. הוצאות ספרים ידועות דחו אותו, אבל בנימוס. ויקי טור גולאנק, למשל, כתב לו: "אולי אני טומטום, אבל אינני שייך לדור הזה כי נראה."

עדוא קיבל את הדחיית ברוח טובה. הוא הבין. מה הבין? "לכולם אמרתי שזה ספר, שנכתב מתוך העזה ואינני מוכן להיות מצונזר ונערך. כל אלה שדחו ציינו לשבת, דברים קטנים, אבל חשובים. מצד שני התנגדו לסמלים. למשל לתיאור שתיארתי את צבת בפישוק רגליים. אמרו: לא יכולת למצוא דימוי אחר? אם הייתי כותב כשר על סופגניות, כולם היו מקבלים את זה. אבל מכיון שאני כותב על החיים — את זה לא מוכנים לקבל. אינני יכול לסביל את סיגנונות הכתיבה של גושפנקא ופתשגן. אלה מלים יפות, אך יחד עמן חייבות לבוא מלים כמו לורג או השקונים — כי זאת השפה המדוברת."

הסברים נפרצו

אבל אפשר לראות את הדברים ים קצת אחרת. אפשר לראות את עדוא כצבר תל-אביבי הגדול במשפחת אמנים יסוד פג לתוכו יחד עם חלב אמו יחס מיוחד לתרבות ואמנות. מצד אחד קיים האב, עמואל בן-גוריון, סופר וחוקר עדין נפש, יליד גרמניה וחניך אוניברסיטת ברלין שכל חייו הקודשו להוצאת עובון אביו הסופר. ומצד שני האם, דבורה ברטנובו, רקדנית ומימיקאית. בתו של השחקן יהושע ברטנובו. זוג ההורים, שניהם סמל אצילות הנפש. בבית נהגים שלא להשמיע דבר ניבול פה, מקפידים על נימוסים טובים ועל הליכות צנועות. ובאחריה כזו גדל עדוא, בן יחיד שמילדות מוטלת עליו המעמסה להוכיח את עצמו ראוי למשפחה היוצרת יחד עם המעצורים לביטוי חפשי של עצמו כילד וכנער. את נטל ההוכחה הוא נושא בכבוד. בן 17 הוא מתרגם כבר מחזות לפי הזמנת האהל, וכעבור זמן כבר מפרסם אברהם שלונסקי באורלוגין את תרגומו להעורב של אדגר אלן פו. בצבא הוא מוכיח את יכולתו כשחקן בלהקת הנח"ל, וכשהוא משתחרר הוא מתגלה כרקדן בלהקה ש"מכינה אנה סוקולוב.

באותה תקופה נשברים המעצורים ש"הוצבו בבית. עדוא מופיע כפורן, חסר כל יחס לכסף, אוהב חיים וביולויים, מרבה לשתות ולהשתמש בגלולות מרפא. ואז בפאריז, כאשר ניתנת לו ההזדקה לכתוב, הוא שובר את כל הסכרים, שופך על הגייר את המטען שהצטבר בו במיין שנים. אלא שלמרות יסודות כשרונו וכנותו, הוא חסר עדיין את הכלים המתאימים ל"הבעה עצמית של מה שהוא רוצה להגיד.

תרבות כתייהמרון

האם ככלל הוא רוצה להגיד משהו "כתבתי את הספר כי היו לי דברים

תמונה נוספת של אייבי ניקולסון, לה הציע עדוא, לר" בריו, להופיע בסרט שיפוק לפי ספרו. לפני זמן קצר הסתכחה אייבי בשטרוריה, כאשר יצאה בחברת אנתוני פרקינס, ניסתה לחתוך את עורקיה.

מציאה ברחוב

קצר הסתכחה אייבי בשטרוריה, כאשר יצאה בחברת אנתוני פרקינס, ניסתה לחתוך את עורקיה.

השער להצלחה

אחר פדוסם רומן הביכורים שלו, מצפה עדוא בן-גוריון, שספרו ישמש לו קרש קפיצה לעולם הסרטים. האמנם יצליח הספר לעזור לזו?

להגיד. דברים שהיו מבוססים בעיקרם על בסיס אוטוביוגרפי אבל לא אמרתי אהם בצורה כזאת. שמעתי אנשים שהסבירו לי את הספר שלי והסכמתי איתם — שיש בו חיפוש אחרי האהבה הגדולה — לה נראנד אמור.

"כשאני חושב על זה אז הדברים מצטמ" צמים אצלי לשני נושאים: דת ואהבה. אי-גני יודע אם יש משהו שמעניין איתי מבחינה חברתית. אבל אני מרגיש כעס וזעם נגד הדת, נגד כל אותן דיעות קדומות הקשורות בדת והשפעתן על החיים ובראש וראשונה על האהבה. ניקח למשל את תרבות בתי-המלון, אם בית-מלון לא מרשה להביא בחורה בלילה להדר, הרי זו הש"פעה של הדת.

"אני לא ביטניק. אני שונא ביטניקים, למרות שאחד מהם הוא חבר שלי. אני לא כזה שבא ואומר שהעולם תלוי על בלימה. מה שרציתי להראות בספר הזה זה פשוט את דופק החיים של קבוצה גדולה מאוד של אנשים צעירים בכל רחבי העולם בלי הבדלי דת ולאום."

זהו זה. או כמו שאומר יורם בספרו של עדוא: "זהו זה, הוא הראה לה עכשיו. יחד עם זאת רצה לפרוץ בצעקה, צעקה אחת גדולה שתיגמר רק עם שתי הריאות שלו יצאו מתוך עצמו ויחלצו על גחונן. צעקה כזו שתרגיע את כל העולם, שיקראו לרופא. לעשרות, למאות רופאים, שיבואו ויצילו אותו מעצמו. כי הוא אומר דב" ריס שבעצם הוא לא מתכוון לומר וחושב על דברים שאסור לחשוב עליהם ועושה דברים שבעצם הוא לא רוצה לעשות ונל תאי המוח שלו זו ערבובייה אחת גדו" לה..."

איך אמר ברידיצ'בסקי הזקן: "קלסטר פני הספרות דומה לקלסטר פני האומה."